

Holger K. Nielsen (SF):

Lad mig starte med at rose statsministeren. Det er ikke så tit, jeg gør det, men ret skal være ret. Jeg synes, det er flot, at han så kraftigt har kritiseret de franske atomprøvesprængninger, og det er i virkeligheden et meget opmuntrende nybrud i dansk udenrigspolitik. Vi har jo en tradition for at hygge os i smug i dette land og så lade andre gøre det grove arbejde. I denne sag har vi været i front. Det har ganske vist affødt arrogante bemærkninger fra præsident Chirac, men hvem kan tage det alvorligt? Også Chirac må jo forstå, at verden har ændret sig siden Napoleons tid. Og der er ikke noget som helst grundlag for de franske stormagtsambitioner, som dette er udtryk for.

Derfor synes jeg, at statsministeren skal tage det roligt. Chirac kan vise sin arrogance over for ham, men jeg er ikke i tvivl om, at det, vi måske har tabt i forhold til Chirac, har vi mangefold vundet i forhold til de mange, som er chokerede over de franske sprængninger. Og det er mit håb, at disse protester vil føre frem til en mere aktivistisk dansk udenrigspolitik.

Statsministeren anlagde i sin åbningstale en optimistisk tone. Her ligner han sig selv og sin forgænger. Jeg tror næsten, det er en erhvervs-skade hos statsministre, at de altid har denne optimistiske tone. Også Schlüter holdt jo disse optimistiske åbningstaler, hvor han hver gang monomant messede, hvor fremragende det hele gik. Men der er faktisk ansvarlige mennesker uden for dette hus, som ikke er helt så optimistiske, som er forfærdede over en global udvikling, hvor den økonomiske vækst truer med at fjerne selve livsgrundlaget.

Vi ved i dag, at CO₂-udslippet giver en global opvarmning, der får helt uoverskuelige konsekvenser for klimaet og vore eksistensbetingelser. Vi ved også, at vi er nødt til at omstille produktion og forbrug i den rige del af verden, hvis vi både skal håndtere den globale fattigdom og de økologiske ubalancer. Vi er jo alle sammen tilfredse med det såkaldte økonomiske opsving, tilfredse med, at der er skabt nye job, selv om der er langt endnu. Men der er skabt nye job. Men hvornår breder den erkendelse sig, at vi også er nødt til at samtænke økonomisk udvikling med økologisk ansvarlighed? Den samtænkning var det meget, meget svært at få øje på i statsministerens tale.

Statsministeren lagde i sin retorik vægt på regeringens grønne linje. Men lad mig her gøre opmærksom på, at tingene ikke hænger sam-

men. I finansredegørelsen, der kom for nylig, forudsætter regeringen, at der kan opnås en økonomisk vækst på i alt 30 pct. frem til år 2005.

Regeringen forudsætter også, at CO₂-udslippet i samme periode kan nedsættes med 20 pct. Hvis denne vækst i produktionen og denne nedgang i CO₂-udslippet skal hænge sammen, forudsætter det en radikal omstilling af produktionen og en langt mere effektivt energiudnyttelse, men hvor er i åbningstalen – og i det hele taget – de tiltag, der fører frem til en sådan grøn omstilling? De var fraværende.

Det er derfor, at den grønne målsætning for os at se er tom sniksnak. Det er uansvarligt og udtryk for en politik, der er i splid med sig selv. Sammenhængen mangler i regeringens grønne linje, og ingen af os kan leve med denne manglende sammenhæng mellem den økonomiske politik og den grønne politik. Vi står med så store globale miljøproblemer, at vi er nødt til at gå i gang med en ny vækstmodel, der lægger vægt på og baserer sig på økologisk balance og grøn omstilling.

Statsministeren fik for nogle år siden tilnavnet Mr. Konsensus. Med sin hang til brede løsninger skulle han dreje Socialdemokratiet ind mod midten af dansk politik. Formålet var, at Socialdemokratiet skulle erobre regeringsmagten. Man må sige, at projektet er lykkedes i mere end én forstand. Socialdemokratiet har fået regeringsmagten, og Socialdemokratiet har bundet sig til midten af dansk politik. Men af og til må man spørge sig selv, om prisen ikke har været for høj.

Når Socialdemokratiet af hensyn til de borgerlige partier står model til de stramninger over for de arbejdsløse, som vi her oplever, må man spørge sig selv, om bukserne virkelig kan holde. Vi er dybt betænkelige over for den linje, regeringen lægger med åbningstalen, som klart er en invitation til samarbejde med De Konservative og Venstre. Vi er overbevist om, at mange socialdemokrater er dybt betænkelige ved en linje, hvor regeringen i stadig større udstrækning gør sig afhængig af de borgerlige partier. Vi bliver yderligere nervøse, når de borgerlige – det har vi hørt her i dag – som en pris for en aftale vil kræve yderligere forringelser.

Den socialdemokratiske ledelse argumenterer ofte med, at der ikke findes andre muligheder end at søge samarbejde med De Konservative og Venstre. Vel gør der så. Hvis regeringen virkelig ønsker det, så er der reelle muligheder for et samarbejde med venstrefløj, og det er